

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T.R., nar. ..., bytem ...,

zastoupeného: JUDr. Petr Hromek, Ph.D., advokát, sídlem
Vinohradská 30, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2017 VVŽÚ/5602/17,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 28.6.2017 čj. MeDO-49524/2017-Tich, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30.6.2017, a dále přestupku podle § 49 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30.6.2017, za což mu byla uložena pokuta 5.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že podle zjednodušeného nazírání žalovaného je žalobce považován za agresora a p. J.T. za oběť. Ale p. T. incident vyvolal jednak neoprávněným vniknutím a pak i neoprávněným setrváním v prostorách společnosti Kartáčovna Koloveč s.r.o. Žalobce pouze ve vypjaté situaci reagoval na protiprávní stav, který způsobil J.T., přestože byl opakovaně vyzýván k dobrovolnému odchodu ze soukromých prostor. P. T. podle žalobce měl a mohl počítat s tím, že proti němu bude přiměřeně zakročeno i třeba svépomocí dle § 14 občanského zákoníku nebo v rámci nutné obrany dle §§ 2905 a 2907 občanského zákoníku. Nelze souhlasit s žalovaným, že p. T. se nedopustil žádného protiprávního jednání v souvislosti se svým vstupem do prostor společnosti za pomoci čipu. Okolnost, že p. T. vstoupil do provozovny kolem 12.30 hod, nemá podle žalobce žádný význam. Pracovní poměr p. T. skončil 31.12.2016 na základě jeho výpovědi ze dne 24.10.2016 doručené společnosti dne 25.10.2016. Podle čl. X. odst. 2 pracovní smlouvy měl p. T. povinnost nejpozději k poslednímu pracovnímu dni vrátit společnosti pracovní pomůcky vč. klíčů a karet. Tuto povinnost p. T. porušil a k vejítí do prostor společnosti protiprávně použil čip, tj. sám si odemkl uzamčený prostor. Další protiprávní jednání p. T. podle žalobce spočívalo v tom, že si bez vědomí a souhlasu žalobce pořídil audionahrávku incidentu, ač se zjevně jednalo o neoprávněný zásah do soukromí žalobce. Toto podle žalobce nelze použít jako důkaz před soudem. Ve správním řízení neměl být důkaz použit vzhledem k § 51 odst. 1 věty první správního řádu, podle něhož k provedení důkazů lze použít všech důkazních prostředků, které nejsou získány v rozporu s právními předpisy. Skutková zjištění správního orgánu jsou podle žalobce neúplná, absentuje např. náležité dokazování ohledáním nemovitosti za účelem zjištění, že místo není veřejně přístupnou provozovnou. K tomuto žalobce navrhl důkaz svým výsledkem, důkazy prokazující vlastnické právo společnosti Kartáčovna Koloveč s.r.o. k nemovitosti a místní šetření – ohledání nemovitosti. Žalobce rovněž namítal nesprávné hodnocení důkazů a poukázal na to, že svědci potvrdili, že proti p. T. bylo zakročeno až poté, co odmítl dobrovolně opustit uzavřené soukromé prostory. Žalobce uvedl, že součástí spisu je i výpověď z pracovního poměru uvádějící datum skončení pracovního poměru 31.12.2016, což prokazuje, že v den incidentu 13.1.2017 p. T. již nebyl zaměstnancem. Odvolací orgán tak podle žalobce postupoval nesprávně, když na jedné straně hodnotil jako významnou skutečnost, že p. T. přicházel do firmy s tím, že je stále zaměstnancem, a na druhou stranu nebyl proveden a zhodnocen důkaz výpovědi zaměstnance. Podle žalobce nutná obrana nebo dovolená svépomoc, aby byla účinná, musí být silnější, než je útok na zájem chráněný zákonem tak, aby byla způsobila hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem odvrátit. Žalobce uvedl, že jednal v pozici statutárního orgánu společnosti, tedy v přímém zastoupení vlastníka nemovitosti, proto nejednal protiprávně. Slovo, které v rámci úsilí žalobce přimět p. T. k odchodu možná zaznělo, je nutné hodnotit v tomto kontextu a posoudit je jako mající zanedbatelnou společenskou škodlivost, neboť bylo nezpůsobitelné dotknout se cti narušitele. Narušitel objektu podle žalobce musí počítat s tím, že proti němu bude rázně zakročeno nejen slovně, ale i případně i aktivním skutkem s použitím fyzické síly nebo zbraně. Bylo na žalobci, zda se uchýlí k dovolené svépomoci či nutné obraně nebo zda vyhledá pomoc u orgánu veřejné moci. Žalobce připomněl, že sám p. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dne 12.5.2017 přiznal, že v prostorách firmy v předmětný den byl neoprávněně. Přestože bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že žalobce jednal v silném rozrušení, vyhodnocení této zásadní skutečnosti v rozhodnutí absentuje. Chybí úvaha, zda tato okolnost nemohla mít vliv na schopnost žalobce ovládat své jednání a zda nemohla být důvodem, pro který žalobce není za skutek odpovědný. Dále se měl podle žalobce správní orgán i bez návrhu zabývat tím, zda odpovědnost za přestupek podle § 5 odst. 2 zákona o přestupcích nezanikla z těchto důvodů, event. tyto skutečnosti při výměře sankce zohlednit jako okolnosti, které výrazně snižují míru společenské škodlivosti jednání.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že p. T. byl ve firmě žalobce zaměstnán, byť byl ve výpovědní lhůtě, což vysvětluje jeho držení vstupní karty. Po ukončení pracovní neschopnosti šel odevzdat její ukončení i čip do firmy. Do firmy šel v denní dobu za účelem ukončit pracovní poměr tak, aby zastihl mzdovou účetní, nešel tam za tím účelem, aby žalobce musel bránit svůj majetek. Své jednání žalobce nijak nepopírá. Z výpovědi svědků je patrné, že jsou vedeny účelově s ohledem na žalobce jako jejich zaměstnavatele. S ohledem na napjaté vztahy mezi p. T. a žalobcem, kdy p. T. předpokládal, že by mohlo dojít k vyhrocené situaci, není nezákonné, aby si na svoji obranu pořídil zvukový či obrazový záznam, neboť na rozdíl od žalobce by neměl pro své tvrzení žádné svědky.
4. V replice žalobce zopakoval, že pracovní poměr p. T. skončil dne 31.12.2016 a v den incidentu již zaměstnancem nebyl. Podle žalobce není rozhodující hodiny, kdy p. T. vstoupil do firmy, ale již samotná skutečnost, že tak učinil bez sjednání schůzky, neočekávaně a za použití čipu. Žalobce také tval na nezákonnosti pořízení audionahrávky bez vědomí a souhlasu dotčených osob s tím, že jej nelze použít jako důkaz. Žalobce odmítl argument, podle něhož je třeba vzít v úvahu pohnutky, které vedly k pořízení zvukové nahrávky.
5. Součástí správního spisu je úřední záznam o podaném vysvětlení ze strany pana J. T. ze dne 13.1.2017, který předložil audionahrávku z jednání se žalobcem v tento den. Dne 16.1.2017 podával vysvětlení k témuž žalobce, který zdůrazňoval, že pan T. již není zaměstnancem u žalobce, že mu pracovní poměr skončil 31.12.2016, a přesto si pan T. ponechal vstupní čip od objektu, který nevrátil, dále jej používal ke vstupu, a to i v předmětný den incidentu. K tomu byla předložena výpověď z pracovního poměru ze dne 24.10.2016 předaná žalobci 25.10.2016 ze strany pana T., z níž vyplývá, že smlouva končí pracovní výpovědí uplynutím výpovědní doby dne 31.12.2016.
6. Návrh na projednání přestupku podal pan T. dne 14.3.2017. Ve svém vyjádření žalobce dne 5.4.2017 uvedl, že dne 13.1.2017 pan T. vstoupil do provozovny jeho firmy Kartáčovna Koloveč spol. s r.o., kde je jednatelem, přičemž pan T. nebyl v té době již zaměstnancem firmy, vstoupil tedy do firmy protiprávně bez souhlasu zaměstnavatele, proto byl vykázán. Žalobce předložil pracovní smlouvu uzavřenou mezi Kartáčovna Koloveč spol. s r.o. a panem T. ze dne 18.11.2015, kde v článku X v bodu 2 se uvádí, že k poslednímu pracovnímu dni, který je dnem ukončení pracovního poměru, je zaměstnanec povinen dostavit se na pracoviště a protokolárně předat zaměstnavateli pracovní nástroje, včetně klíčů, čipu i identifikačních karet.
7. Ústní jednání před správním orgánem ve věci se konalo dne 19.4.2017 v přítomnosti navrhovatele J.T., který uvedl, že na projednání trvá. Dále uvedl, že žalobce ho urážel vulgárními výrazy „kretén“ a „sráč“ a tyto ho urazily. V předmětný den 13.1.2017 se Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nacházel žalobce ve firmě ve 13:30 hod. Při vstupu si otevřel čipem, který stále ještě měl, šel do kanceláře mzdové účetní paní P., které chtěl předat neschopenku a čip. Žalobce vstoupil do kanceláře a odvolal paní P. vedle. Potom přišel a řekl panu T., že má odejít, nebo ho nechá vyhodit, nebo na něj zavolá policii. Pan T. řekl, že neodejde, že chce odevzdat neschopenku a čip. Poté žalobce přivolal skladníka A.P., aby ho vyhodil. Žalobce následně uváděl, že zavolá policii, s čímž pan T. souhlasil. Následně podle vyjádření pana T. žalobce začal jednat zkratkovitě, rozběhl se na něho a křičel „Ty půjdeš, ty půjdeš!“. Chytil ho za oděv, bouchal s ním o zeď a o nábytek. Bouchal mu tělem o zeď, pak ho začal škrtit. Přítomný pan P. se žalobce snažil odtrhnout. Poté p. T. p. P. vyprovodil z areálu. Bezprostředně po odchodu z firmy pan T. zavolal policii a za jejich asistence předal paní P. neschopenku a čip. Nahrával situaci na mobilu, protože očekával malér, protože již s panem žalobcem předtím konflikt měl. Nahrával od okamžiku, kdy vstoupil do kanceláře. Na záznamu je on, žalobce a pan P.

8. Z přepisu audiozáznamu vyplývá, že zde hovoří tři osoby označené „jedna“, „dva“ a „Tonda“, přičemž osoba „jedna“ říká: „Tady nemáte co dělat, nechám vás vyvíst, nebudu tady ztrácet čas.“ Osoba druhá: „Já chci jen předat neschopenku, já nemůžu vypadnout z firmy, já mám právo tady být.“ Osoba „jedna“ uvádí: „Je zakázaný vstup do firmy, to je moje firma, hajzle, co tu děláš, co tu děláš, tady máš zakázaný vstup.“ Následně je slyšet bouchání, padání předmětů a první osoba opět uvádí: „Já jsem ti říkal, že tu dělat nebudeš, říkal jsem ti to, ty hajzle, vypadni z mé firmy, ty tady budeš stát, furt, ty sráči, vypadneš hned, vypadneš hned, ty sráči.“
9. Při jednání dne 12.5.2017 žalobci uváděl, že dne 13.1.2017 pan T. napadl jejich objekt zadrženým čipem, který nevrátil, čímž porušil článek X pracovní smlouvy. Několikrát, minimálně 8x až 10x byl vyzván, trvalo to cca 10 minut, aby opustil objekt firmy, ale pan T. odmítal. Žalobce věděl, že pan T. již není zaměstnancem naší firmy, proto ho žádal, aby objekt opustil. Žalobci pak ruply nervy a v rámci toho ho vzal za triko a za kalhoty a chtěl ho vytlačit ven z kanceláře. Pan T. se nebránil. Žalobce uvedl, že p. T. fyzicky napadl, hodil s ním na dveře, kde byla i skříň, proto je na záznamu slyšet i bouchání, popřel, že by ho škrtil. Po přehrání CD záznamu žalobce potvrdil, že co je na záznamu, skutečně uvedl. Pan T. 14.12.2016 věděl, že nastupuje do nemocnice a do firmy se nevrátí, tudíž měl odevzdat čip. Žalobce byl podle svého vyjádření vyprovokován.
10. Navrhovatel k tomu uváděl, že se chtěl domluvit na podmínkách vyplacení prémie, eventuálně na využití neplaceného volna.
11. Svědkyně E.H. podala písemné vyjádření o tom, že pan T. vstoupil do firmy, aniž by ho kdokoliv pustil. Byl opakovaně vyzván žalobcem, aby opustil Kartáčovnu, což odmítl. Svým chováním vyprovokoval žalobce, který se jej pokusil fyzicky vyvést z kanceláře. Svědkyně z důvodu nepříjemné situace klopila zrak.
12. Při jednání vypovídala svědkyně V.K., která vypověděla, že je bývalou zaměstnankyní firmy a že slyšela, že byl pan T. vyzván žalobcem, aby opustil firmu, což neudělal. Pak přišel do kanceláře pan P. s tím, že žádal pana T., aby odešel z firmy, jinak že ho vyvede. Pan T. neodešel, vložil se do toho žalobce a celý incident se jim odehrával za zády. Slyšela rány, nadávky a hluk, nedokázala je specifikovat.
13. Svědek A.P. uváděl, že je žalobce stále jeho zaměstnavatelem. Pana T. svědek žádal, aby odešel, jinak že ho vyvede. Žalobce znovu žádal po svědkovi, aby pana T. vyvedl, ten

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odmítal odejít. Pak žalobce chytil pana T. asi za mikinu a došlo k fyzickému kontaktu, kdy byli oba u dveří kanceláře sekretariátu. Došlo k naražení na stěnu. Svědek je roztrhl. Žalobce odešel ze své kanceláře a svědek pana T. doprovodil z objektu firmy.

14. Ve správním řízení byl dále proveden důkaz návrhem na projednání přestupku, lékařskou zprávou přehráním záznamu na CD.
15. Pan T. se dále vyjádřil, že se mylně domníval, že když měl trvalou pracovní neschopnost, je dále zaměstnancem firmy. Neodešel proto dobrovolně na požádání z firmy, protože tam chtěl předat neschopenku a čip. Stačilo, aby si to od něho někdo převzal, potvrdil a on by odešel. Domníval se, že je ve firmě oprávněně. Čip nepředal dne 14.12.2016, když odcházel do nemocnice, protože měl vážný zdravotní problém a chtěl to vyřešit později. Pořizoval si zvukový záznam, protože očekával problémy, neboť do nemocnice za ním přišel žalobce a předal mu neoprávněnou okamžitou výpověď.
16. Ve správním řízení bylo předloženo oznámení zaměstnance J.T. ze dne 22.12.2016, že trvá na dalším zaměstnávání, s odůvodněním, že nesouhlasí s okamžitým zrušením pracovního poměru, který mu byl doručen na nemocniční pokoj, neboť jej považuje za neplatný.
17. V prvostupňovém rozhodnutí byl žalobce uznán vinným jednak z toho, že urazil pana T. vulgárním „sráč“ v inkriminované době, a jednak proto, že jej násilím vyvedl z kanceláře, kdy ho přitom uchopil za oblečení a odhodil na zeď. K prvnímu přestupku správní orgán konstatoval, že přehrání zvukového záznamu prokázalo hanlivý výraz „sráč“. Podle správního orgánu žalobce se po přehrání zvukového záznamu ve svém vyjádření v podstatě doznal ke spáchání přestupku. Také uvedl, že byl rozčilený, neboť pan T. odmítal opustit firmu přes opakované požádání. Vyslovil hanlivou urážku, neboť se cítil chováni J.T. rozčilený a už se neovládal. Tímto byla potvrzena výpověď navrhovatele, že ho žalobce urážel. Sam J.T. uvedl, že se výrazem „sráč“ cítil být uražen. Z objektivního hlediska je tento výraz způsobilý druhou osobu urazit, je vysoce nevhodný v kontextu a jde o nevhodné chování a jednání mezi osobami ve firmě. Přestože se J.T. mylně domníval, že je dále zaměstnancem, neměl žalobce žádný důvod jej tímto výrazem opakovaně urážet. V žádném případě se nemají vzájemné neshody řešit urážkami. Význam tohoto slova je hrubá nadávka vůči zbabělému člověku, slabochovi. Úmysl žalobce urazit vyplývá ze samotného charakteru jednání, kdy u tohoto sdělení člověk musel vědět, že jde o urážku, a je v rozporu se zásadou slušného chování mezi lidmi takto někoho osočovat. Svědci A.P. a V.K. uvedli, že k nadávkám došlo, ale nedovedli je specifikovat. K druhému přestupku správní orgán konstatoval, že hrubé jednání spočívá nejen v násilném vyvedení z kanceláře, kdy žalobce uchopil pana T. za oděv, ale i v následném odhození na zeď, ale i směřováním s ním ke dveřím kanceláře. J.T. se tomuto jednání vůbec nebránil. Celý incident byl zbytečný, neboť pan T. přišel odevzdat lístek o ukončení nemoci a čip, neboť ukončil pracovní poměr ve firmě. Chtěl si vyzvednout zápočtový list. K závěru o spáchání přestupku dospěl správní orgán zejména na základě výpovědi pana J.T., žalobce, svědeckých výpovědí pana A.P. a paní V.K., i na základě zvukové nahrávky na CD a písemné výpovědi paní H. Pan T. přišel do kanceláře, otevřel si čipem, šel jej odevzdat stejně jako neschopenku. Žalobce jednal zkratkovitě, rozběhl se na něho, chytil ho za oděv, bouchal s ním o zeď a o nábytek. Tuto výpověď J.T. doplňuje přepis vyjádření z CD, kde jsou slyšet kroky a následné bouchání a padání předmětů, pravděpodobné nárazy do stěny. Správní orgán má tak na základě výpovědi svědků jednoznačně za prokázané, že k fyzickému napadení došlo. Na otázce, zda byl k předmětnému dni pan J.T. ještě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zaměstnancem firmy, se účastníci neshodli. J.T. odejít nechtěl, neboť chtěl odevzdat paní P. čip a ukončení pracovní neschopnosti a chtěl zápočtový list. Na přímou otázku správního orgánu, zda fyzicky pana T. napadl, odpověděl žalobce, že ano, že ho chytil za mikinu a hodil s ním na dveře, kde byla skříň, proto je na zvukovém záznamu slyšet hluk. Správní orgán se neztotožnil se žalobcem, že byla daná situace adekvátní a společensky akceptovatelná. Brát spravedlnost do vlastních rukou a použít fyzické násilí, aniž by to bylo za daných okolností nezbytně nutné, nelze tolerovat. Omluvitelný není ani důvod, že žalobce neměl čas to s ním řešit. Mohl vyřešením věci pověřit paní P. a celá věc nemusela skončit fyzickým napadením. Svědek A.P. uvedl, že si myslí, že v žalobci bouchly saze. Potvrdil, že žalobce pana T. chytil za mikinu a že došlo k fyzickému kontaktu, kdy s panem T. narazil na stěnu. K odůvodnění výše sankce správní orgán konstatoval, že žalobce se dopustil dvou přestupků, navíc urážku použil opakovaně a před několika svědky. Současně dosud nebyl za žádný přestupek projednáván. Závažnost spáchání přestupku hodnotí správní orgán jako vysokou, neboť žalobce celý incident začal, zaútočil jako první a svým jednáním porušil důležitý zájem chráněný zákonem spočívající v ochraně občanského soužití. Žalobce musel vědět, že jeho jednání je protiprávní a společností škodlivé, neboť úmyslně uchopil pod krkem za mikinu J. T., hodil s ním na stěnu a vyvedl ho z kanceláře násilím. Ve fyzickém napadání mu zabránil pan A.P.. Způsob útoku a jeho charakter považuje správní orgán za velmi nebezpečný, neboť fyzicky napadal pana T., který přišel do firmy odevzdat čip a potvrzení o ukončení pracovní neschopnosti, jednatel firmy se nedokázal ovládnout, a rozčilený se rozhodl sám vyvést J.T. z kanceláře. Negativně je hodnoceno i to, že k fyzickému napadení nebyl žádný vážný důvod, pouze si chtěl vynutit odchod J.T. z kanceláře. Jako první zaútočil, aniž by to bylo nutné. Neshody mezi lidmi nelze řešit fyzickým napadáním, což je všeobecně známé a v rozporu se zásadami slušného jednání mezi lidmi. Správní orgán připomněl, že za spáchaný přestupek lze uložit pokutu až do výše 20.000,-Kč.

18. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že je nepochybné, že se žalobce obou uvedených přestupků dopustil, což i sám v podstatě přiznal, když uvedl, že přiznává, že na pana T. řval, že ho vzal za mikinu a kalhoty, hodil ho na dveře a chtěl ho vytlačit ven z kanceláře. Pan T. se nebránil. Na přímý dotaz uvedl: „Ano, napadl jsem ho, hodil jsem s panem T. na dveře, kde byla i skříň, proto je na záznamu slyšet hluk a bouchání. V tu chvíli jsem se neovládal a je možné, že jsem použil některých hrubých výrazů. Po přehrání záznamu uvádím, že co je na záznamu, jsem skutečně uvedl.“ Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že pan T. se protiprávně nacházel ve firmě, kde měl podle žalobce i protiprávně setrvávat, a že žalobce tím, že p. T. fyzicky i slovně napadl, vlastně chránil svůj majetek a obchodní tajemství. Ze spisu je podle žalovaného zřejmé, že pan T. přišel odevzdat ukončení pracovní neschopnosti a čip, nikoliv s úmyslem protiprávně do firmy vstoupit a zde setrvávat. Zda byl v tu chvíli zaměstnancem, není v tu chvíli předmětem řízení o přestupcích, nicméně žalobce neuvedl a nepodal žádný relevantní dokument, ze kterého by bylo zřejmé, že jím pan T. v danou chvíli skutečně nebyl a že do firmy vstoupil neoprávněně. Pokud se žalobce cítil být v právu, měl věc oznámit PČR, aby zabránil nezákonnému jednání. V opačném případě musel vědět, že při použití aktivní hrubé síly a slovních urážek může porušit zájem chráněný zákonem – zde občanské soužití, čest a lidské zdraví, pro případ, že jej poruší, nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Jednání nelze omlouvat ani rozrušením ani neschopností se ovládat. Útok byl aktivně veden pouze ze strany žalobce. Navrhovatel se nebránil, což potvrdil i žalobce. Z výpovědí svědků je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

patrné, že jsou víceméně účelově vedené ze strany zaměstnavatele, i přesto celou situaci dokreslují, zejména že pan T. nepřišel do firmy jako narušitel s cílem firmu poškodit či něco odcizit, a že aktivním útočníkem byl právě žalobce. V den události byla policie na místo přivolána, zdokumentovala svá zjištění. K tomu, aby bylo provedeno místní šetření, nebyl žádný důvod, neboť předmětem přestupku nebylo zjišťování zabezpečení objektu, nýbrž fyzické a slovní napadení pana T. Pokud se pan T. dostal do firmy neoprávněně, měl pro toto tvrzení žalobce předložit důkaz. To že pan T. použil čip zaměstnance, mu nemůže být kladeno za nezákonné jednání. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že jednal adekvátně na stav narušitele. Pan T. šel do firmy v denní dobu, v době, kdy zde byla většina zaměstnanců. Již z toho je zřejmé, že sem nešel s úmyslem protiprávně jednat a zavdat žalobci příčinu, aby musel vlastní aktivní hrubou silou bránit sebe nebo svůj majetek, který má, jak uvedl v odvolání, pod neustálým dohledem. Ani jeden ze zaměstnanců nevypověděl, že by se měl pan T. dopustit protiprávního jednání, na základě něhož by musel žalobce aktivně chránit svoji osobu či majetek. Přestupkový zákon definuje dvě okolnosti vylučující protiprávnost, a to je jednání v nutné obraně a krajní nouzi, přičemž nutná obrana je dle § 2 odst. 2 přestupkového zákona jednáním, jímž někdo přiměřeným způsobem odvrací jemu hrozící nebo trvající útok. Toto nesmí být zcela zjevně nepřiměřené. Správní orgán opřel svoje zjištění o zvukovou nahrávku. Žalovaný souhlasil s provedením tohoto důkazu. Sám žalobce nezpochybnil věrohodnost, vypovídající hodnotu ani přípustnost tohoto důkazu. Dokonce doplnil, že na nahrávce je slyšet hluk a rány, a jakým výrazem pana T. urazil. Žalovaný neshledal nezákonnost v tom, že byl pořízen zvukový záznam. Pan T. tak jednal, neboť z chování žalobce mu bylo více než zřejmé, že může dojít k nevybíravým způsobům útoku ze strany žalobce, což se i potvrdilo samotným napadením. Na svou obranu v tu chvíli neměl nikoho, kdo by nezaujatě a nestranně vypovídal. V místě se pohybovali další zaměstnanci a už z podstaty předpokládal, že nebudou objektivní, neboť jsou zaměstnanci u žalobce. Nemůže být tedy za nezákonné považováno opatřit si zvukovou nahrávku.

19. Žalobu soud neshledal důvodnou.
20. Hlavní žalobní námitka spočívala v tvrzení, že nelze souhlasit s žalovaným, že p. T. se nedopustil žádného protiprávního jednání v souvislosti se svým vstupem do prostor společnosti za pomoci čipu. Podle žalobce p. T. jednak do objektu neoprávněně vstoupil a jednak v něm neoprávněně setrval po výzvě k odchodu. Žalobce se domníval, že bylo na něm, zda se uchýlí k dovolené svépomoci či nutné obraně nebo zda vyhledá pomoc u orgánu veřejné moci.
21. Tato námitka byla soudem shledána nedůvodnou. Jak správně poukázaly správní orgány, žalobce v dané věci neodvracel žádný útok ve smyslu nutné obrany dle § 2905 zákona č.89/2012 Sb., občanského zákoníku. Naopak žalobce fyzicky zaútočil jako první. Ani o útok na objekt nemovitosti nemohlo jít za situace, kdy p. T. vstoupil za pomoci čipu, (nikoli např. násilným vloupáním do objektu), a to právě uprostřed pracovní doby, kdy předpokládal možnost jednání se žalobcem či jeho zaměstnanci ohledně úkonů souvisejících se skončením jeho pracovního poměru.
22. Je nutné nahlížet na okolnosti jako celek, tj. posoudit i důvod proč pan T. do firmy vstoupil a jakým způsobem. Pan T. vstoupil na základě čipu, který měl k dispozici jako zaměstnanec. Skutečnost, zda mu skončila pracovní výpověď v době jeho nemoci - pracovní neschopnosti dne 31.12., či až dne 13.1., kdy přinesl ukončení pracovní Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neschopnosti, je z hlediska závěru o spáchání předmětného přestupku irelevantní. Důležité je, že p. T. měl pochopitelný důvod, kvůli kterému vstoupil do firmy a kvůli kterému také měl stále k dispozici náhradní čip, přičemž právě ho šel odevzdat. Nelze v žádném případě akceptovat, že by bylo za takovéto situace adekvátním jednáním fyzické napadení osoby s cílem dostat ji ven z budovy z firmy.

23. V daném případě nebyly splněny ani podmínky pro užití institutu svépomoci podle § 14 občanského zákoníku. Podle odst. 1 tohoto ust. každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě. Z podkladů ve spise jasně vyplývá, že spor žalobce a p. T. ohledně předání podkladů souvisejících s ukončením pracovněprávního vztahu (čipu, klíčů, ukončení neschopenky) byl vyřešen právě až za asistence policejního orgánu, který p. T. přivolal, tudíž nelze v žádném případě dovodit naplnění zákonné podmínky pro svépomoc, že by zásah veřejné moci přišel pozdě ve smyslu § 14 občanského zákoníku.
24. Žalobce v žalobě navrhl důkaz svým výsledkem. Tento důkaz soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť ze správního spisu vyplynulo, že žalobce k případu vypovídal před správním orgánem a rovněž se opakovaně k věci vyjadřoval i písemně, tudíž není zřejmé, jaké nové skutečnosti by tímto důkazem ještě měly být dále prokazovány. Soud neprováděl pro nadbytečnost důkazy prokazující vlastnické právo společnosti Kartáčovna Koloveč s.r.o. k nemovitosti vč. místního šetření – ohledání nemovitosti, neboť ohledně vlastnictví nemovitosti, v níž došlo k incidentu, nevznikl spor.
25. Dle názoru soudu provedeným dokazováním bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce předmětného jednání tak, jak je specifikováno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, skutečně dopustil. Z výpovědi žalobce ve správním řízení vyplývá, že i sám žalobce potvrdil pravost zvukového záznamu předloženého p. T. na CD a průběh incidentu tak, jak jej popsal p. T. i dalších svědkové.
26. Soud rovněž neakceptoval tvrzení žalobce, že audio záznam, který z incidentu p. T. opatřil, je nepoužitelným důkazem. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku svolení (k pořízení záznamu) není třeba, pokud se zvukový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Z cit. ust. vyplývá, že v dané věci se nejednalo o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu, neboť p. T. jej pořizoval vzhledem k tomu, že vznik konfliktní situace oprávněně předpokládal, neboť již v minulosti při jednání se žalobcem problémy měl, např. když mu do nemocnice žalobce nesl okamžité ukončení pracovního poměru. Jednalo se tedy o záznam na ochranu právem chráněných zájmů.
27. Nedůvodnou shledal soud námitku žalobce, že v napadeném rozhodnutí žalovaný nezdůvodnil, proč nebyly splněny podmínky ust. § 5 odst. 2 zákona o přestupcích. Podle tohoto ust. za přestupek není odpovědný, kdo pro duševní poruchu v době jeho spáchání nemohl rozpoznat, že jde o porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, nebo nemohl ovládat své jednání. Odpovědnosti se však nezabývá ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, požitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky.

28. Z podkladů ve spise, zejména z provedených důkazů výpověďmi účastníků i svědků nijak nevyplývalo, že by se při spáchání přestupku měl žalobce nacházet ve stavu nepřičetnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o přestupcích, a žalobce takový svůj stav ani netvrdil, pouze uváděl, že byl silně rozrušený, nikoli nepřičetný. Tudíž nebyly pro aplikaci ust. § 5 odst. 2 zákona o přestupcích splněny zákonné podmínky.
29. Ohledně výše uložené sankce, byla žalobci uložena sankce ve výši čtvrtiny maximální možné výměry. Přitom správní orgán prvního stupně při ukládání sankce zohlednil, že žalobce se dopustil dvou přestupků, navíc urážku použil opakovaně a před několika svědky. Polehčující okolností je okolnost, že žalobce dosud nebyl za žádný přestupek projednáván. Závažnost spáchání přestupku zhodnotil správní orgán jako vysokou, neboť žalobce celý incident začal, zaútočil jako první a svým jednáním porušil důležitý zájem chráněný zákonem spočívající v ochraně občanského soužití. Žalobce musel vědět, že jeho jednání je protiprávní a společnosti škodlivé, neboť úmyslně uchopil pod krkem za mikinu J.T., hodil s ním na stěnu a vyvedl ho z kanceláře násilím. Ve fyzickém napadání mu zabránil pan A.P. Způsob útoku a jeho charakter považoval správní orgán za velmi nebezpečný. I na základě těchto úvah správní orgán uložil sankci v dolní polovině zákonné sazby, proto uloženou sankci soud neshledal zjevně nepřiměřenou či v rozporu se zákonem.
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně